

ĐỘ

Độ ở đây có nghĩa là cứu giúp, ban phát.

Ngày Tết đến gần, đi lễ chùa, đi lễ nhà thờ ... làm mâm cơm cúng Tổ, Tiên, Ông bà, Cha mẹ ... là truyền thống đặc biệt vô cùng tốt đẹp của người Việt Nam. Là người Việt Nam, nếu ai thiếu những điều này thì đó là điều bất hạnh.

Tuy nhiên, trước hết, nên làm rõ việc làm hết sức tốt đẹp này. Bởi, hình như ngày càng có nhiều người hiểu chưa thấu đáo những việc làm này, cho nên, khi đi chùa (tôi không nói đến việc đi nhà thờ bởi lẽ tôi chưa được hiểu rõ lắm) đa phần đều "dập đầu" sung cả trán, lại có người lấy hơi qua kẽ răng để mà phải bật ra tiếng "sít, sít" - nhằm, chứng minh "lòng thành" đến vô cùng tận của mình - để rồi, cầu xin "các Ngài phù hộ độ trì" ... "cho con trúng số độc đắc". Cũng có khi hơn thế, "nhét vào mồm" cái hòm từ thiện được "dăm trăm", để xin sức khỏe như "Lý Tiểu Long", xin đậu đại học ... Dào, đủ thứ, vậy mà "các Ngài" không nhức đầu nhức óc cũng là lạ!

Sắm được mâm cơm cúng Tổ, Tiên, Ông bà, Cha mẹ ... cũng thế, chẳng những xin xỏ "từa lư" lại còn oán than, trách móc nữa (mới là ghê chứ)! Tổ, Tiên, Ông bà, Cha mẹ ... **NẾU NHƯ** - có đưa được muống canh lên ... thì, nuốt cũng chẳng trôi!

Trong kinh "Kim Cang", Thiền sư Thích Nhất Hạnh dịch, Phật nói:

" Tu Bồ Đề, các vị đừng có bảo rằng Như Lai có ý niệm 'ta sẽ độ chúng sanh'. Tu Bồ Đề, đừng nghĩ như thế. Tại sao vậy? Sự thật thì không có chúng sanh nào để cho Như Lai độ. Nếu Như Lai nghĩ là có thì Như Lai đã vướng vào khái niệm Ngã, khái niệm Nhân, khái niệm Chúng Sanh và khái niệm Thọ Giả rồi".

Ngay cả Phật còn không cứu giúp gì được, thì, lễ nào Tổ, Tiên, Ông bà, Cha mẹ ... lại có thể "ra tay"?

Vậy thì, đi chùa (đi nhà thờ), cúng giỗ Tổ, Tiên, Ông bà, Cha mẹ ... làm gì để phí sức?!

Câu có vẻ nửa nói nửa hỏi này có vẻ "hay" đấy! Đây là câu nửa nói nửa hỏi - khá phổ biến ở thời xa xưa - khi chủ nghĩa Cộng Sản còn hùng mạnh (như thể ăn tươi nuốt sống ngay được toàn thế giới).

Ngày Tết đến gần, đi lễ chùa, đi lễ nhà thờ ... làm mâm cơm cúng Tổ, Tiên, Ông bà, Cha mẹ ... là truyền thống đặc biệt vô cùng tốt đẹp của người Việt Nam. Là người Việt Nam, nếu ai thiếu những điều này thì đó là điều bất hạnh.

Tất cả những việc làm trên, nhà Phật gọi là "Bồ thí". Đây là hành động "Bồ thí" vừa là "Pháp thí" vừa là "Tài thí". Cũng trong kinh "Kim Cang", Thiền sư Thích Nhất Hạnh dịch, Phật nói:

"Này thầy Tu Bồ Đề, nếu Bồ Tát không nương vào đâu cả để thực hiện phép bồ thí thì phước đức cũng nhiều như hư không vậy, không thể nghĩ

được, không thể lường được. Nay Tu Bồ Đề, các vị Bồ Tát nên trú tâm theo những lời chỉ dẫn vừa đưa ra".

Bồ thí là điều (pháp) hệ trọng đối với con người. Bởi, Bồ thí tạo ra Phước đức. Chính Phước đức mới tạo ra mọi thứ cho con người: thấp, thì có đất đai, nhà cửa, tiền bạc, sức khỏe, sắc đẹp, nổi tiếng ... cao hơn, đó chính là năng lực Tâm linh của mỗi người (điều mà của cải chất cao như núi cũng không thể mua được).

Một khi Bồ thí (sự chia sẻ, cho đi) "không dựa vào đâu" (cầu cạnh, xin xỏ) - thì, khi đó: Phước đức sẽ đến mức không tưởng: "nhiều như hư không vậy".

Một con người thiếu Phước đức - thì, sẽ nghèo, khó mọi mặt: đất đai, nhà cửa, tiền bạc, sức khỏe, sắc đẹp, nổi tiếng ...

Cho nên,

Ngày Tết đến gần, đi lễ chùa, đi lễ nhà thờ ... làm mâm cơm cúng Tổ, Tiên, Ông bà, Cha mẹ ... nếu ai thiếu những điều này thì đó là điều bất hạnh - rất bất hạnh!

P.T.C
13.01.2026